

Sygn. akt **IX Ka 1294/23**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2023 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia SO Joanna Hut**

Sędziowie: **SO Agnieszka Techman**

SO Iwona Konopka (spr.)

protokolant: protokolant Zuzanna Oprzała

przy udziale prokuratora Marii Syta

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2023 r.

sprawy **M. P.** ur. (...) w W., syna J. i W. oskarżonego z art. 200 § 1 kk w zb. z art. 202 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy-Żoliborza w Warszawie

z dnia 26 czerwca 2023 r., sygnatura akt IV K 464/20

orzeka:

- zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
- kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IX Ka 1294/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy – Żoliborza w Warszawie z dnia 26 czerwca 2023 r., sygn. IV K 464/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
	<p>- naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 200 § 1 k.k. (niezasadny),</p> <p>-naruszenia przepisów prawa procesowego, tj. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k., art. 410 k.p.k. (niezasadny),</p> <p>-naruszenia przepisów prawa procesowego, tj. art. 201 k.p.k., art. 167 k.p.k. (niezasadne),</p> <p>-błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia (niezasadny).</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Apelacja pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej nie zasługiwała na uwzględnienie.</p> <p>W pierwszej kolejności zaznaczenia wymaga, że należy wskazać, że podnoszona przez skarżącego obraza przepisów prawa materialnego może polegać na błędnej wykładni zastosowanego przepisu, zastosowaniu nieodpowiedniego przepisu, a także niezastosowaniu określonego przepisu, gdy jego zastosowanie jest obowiązkowe. Naruszenie przepisu prawa materialnego polega zatem na jego wadliwym zastosowaniu (lub niezastosowaniu), które oparte jest</p>		

na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. Wadliwe zastosowanie (niezastosowanie) prawa materialnego może przybierać postać: uchybienia odnoszącego się do wadliwej oceny przestępnego czynu (np. skazania oskarżonego pomimo, że przypisany mu czyn nie zawierał znamion przestępstwa, czy też gdy ustawa określa, iż sprawca nie popełnia przestępstwa, a z drugiej strony uniewinnienia oskarżonego, pomimo, że przypisany mu czyn zawiera ustawowe znamiona czynu zabronionego; błędnej kwalifikacji prawnej czynu – przez zastosowanie do niewadliwego stanu faktycznego niewłaściwego przepisu; wadliwej wykładni danego przepisu; konsekwencji prawnych czynu, jak wymierzenie kary nieprzewidzianej za dane przestępstwo, wymierzenie kary poza jej granicami, nieorzeczenie obligatoryjnego środka karnego, wadliwym zastosowaniu przepisów o recydywie, itp. Stwierdzić przy tym należy, że stawiany przez skarżącego zarzut obrazy prawa materialnego stanowi przyczynę odwoławczą jedynie wówczas gdy ma charakter samoistny. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego w tym zakresie nie można mówić o obrazie prawa materialnego wówczas gdy wadliwość orzeczenia według skarżącego jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia lub naruszenia przepisów prawa procesowego. Powyższe oznacza, że łączne podnoszenie zarzutu obrazy prawa materialnego i prawa procesowego, które skutkuje zaistnieniem błędu w ustaleniach faktycznych nie jest zasadne.

W ocenie Sądu odwoławczego, Sąd I instancji w toku przewodu

sądowego ujawnił wszystkie dowody, dokonał ich wnikliwej oceny z uwzględnieniem zasad wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego i w następstwie tak dokonanej oceny ustalił stan faktyczny nie zawierający błędów. Tak dokonana ocena w pełni korzysta z ochrony art. 7 k.p.k. Sąd orzekający dokonał wszechstronnej oceny wszystkich dowodów, a poczynione ustalenia faktyczne są wynikiem uznania za wiarygodne określonych dowodów, które to stanowisko Sąd prawidłowo umotywował. Odnosząc się zatem do zarzucanej obrazy przepisów prawa procesowego, którą apelujący opiera m.in. na podstawie art. 7 k.p.k., tj. dokonania przez Sąd orzekający dowolnej oceny dowodów wskazać należy, że zarzut ten jest całkowicie chybiony. Kwestionowanie przez apelującego przekonująco uargumentowanych w pisemnych motywach orzeczenia poglądów dotyczących wiarygodności poszczególnych dowodów sprowadza się w zasadzie li tylko do przedstawienia w ich miejsce własnych, niepopartych zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, opinii dotyczących przedmiotowego zdarzenia, co w sposób oczywisty nie stanowi równocześnie o błędności tych pierwszych. Podkreślenia wymaga, że ustanowiony w art. 7 k.p.k. obowiązek dokonywania oceny wiarygodności materiału dowodowego w oparciu o wszechstronną, zgodną z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego analizę dotyczy nie tylko Sądu orzekającego. Obowiązkiem skarżącego jest wykazanie, jakich konkretnych uchybień dopuścił się sąd meriti w kontekście zasad

wiedzy - w szczególności logicznego rozumowania - oraz doświadczenia życiowego, oceniając zebrany materiał dowodowy (vide postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2017 r., sygn. akt II KK 180/17, Legalis nr 1668825). Przytoczona przez apelującego argumentacja w tym zakresie nie mogła – w świetle prawidłowej oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy - zatem zostać uznana za wystarczającą.

Wskazać przy tym należy, że Sąd odwoławczy nie stwierdził, aby Sąd orzekający naruszył zasadę obiektywizmu procesowego, o jakiej mowa w art. 4 k.p.k. Podkreślić należy, że przepis art. 4 k.p.k. określa ogólną regułę postępowania nakazującą Sądowi orzekającemu dochować wymogu obiektywizmu i dla skutecznego podniesienia zarzutu jego obrazy nie wystarczy ogólne stwierdzenie w tym zakresie, opierając się wyłącznie na subiektywnym odczuciu strony postępowania karnego, w szczególności wynikającej z odmiennej, niż Sąd orzekający oceny materiału dowodowego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2018 r., sygn. akt II KK 484/18). Obowiązkiem Przewodniczącego składu orzekającego, zgodnie z art. 366 §1 k.p.k. jest wyjaśnienie wszystkich okoliczności sprawy, a ewentualne naruszenie wymogu określonego w powołanym przepisie musi być oceniane przez pryzmat realizacji zasady prawdy materialnej, a więc przez ocenę dokonanych ustaleń faktycznych. W realiach przedmiotowej sprawy, zdaniem Sądu odwoławczego nie doszło po stronie Sądu orzekającego do obrazy tych przepisów postępowania, które

regulują zasady oceny materiału dowodowego, co sprawiło, że poczynione w następstwie takiej oceny ustalenia faktyczne są prawidłowe i zasługiwały na uwzględnienie.

Niezasadnie skarżący podnosił także zarzut naruszenia art. 410 k.p.k. Zgodnie z tym przepisem podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Do jego naruszenia może zatem dojść w sytuacji gdyby Sąd w swoich ustaleniach pominął dowód / dowody, które zostały ujawnione lub też oparł się na dowodach, które ujawnione na rozprawie nie zostały. Skarżący skutecznie nie wskazał, aby którakolwiek z tych okoliczności zaszła w niniejszej sprawie.

Odnosząc się merytorycznie do zarzutów i argumentacji podniesionej w apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej stwierdzić należy w pierwszej kolejności, że Sąd Rejonowy zasadnie uznał, że kompleksowa ocena dowodów zgromadzonych w przedmiotowym postępowaniu winna prowadzić do wniosku o uzasadnionych wątpliwościach w zakresie winy i sprawstwa oskarżonego co do zarzucanego mu czynu. Sąd Rejonowy miał przy tym na względzie nie tylko treść wyjaśnień oskarżonego, ale przede wszystkim całokształt zeznań pokrzywdzonej w powiązaniu z zeznaniami świadków zeznających w sprawie, a przede wszystkim treścią i wnioskami płynącymi z opinii sądowo – psychologiczno – psychiatrycznej tak pisemnej, jak też i ustnej biegłego psychiatry P. K. i biegłego psychologa Ł. W.. Biorąc pod uwagę zatem wszystkie

dowody zgromadzone w toku postępowania nie sposób uznać, że ocena zeznań pokrzywdzonej została przeprowadzona przez Sąd Rejonowy błędnie, wbrew regule wynikającej z treści art. 7 k.p.k. Sąd Rejonowy przy tym dokonując oceny zeznań pokrzywdzonej zasadnie posiłkował się wnioskami i treścią opinii sądowo – psychologiczno – psychiatrycznej biegłych P. K. i Ł. W., mając przy tym na uwadze zeznania świadków, tj. J. K. (1), H. K., W. P., A. G., M. T., a także opinię biegłego informatyka oraz zapisy korespondencji prowadzonej pomiędzy pokrzywdzoną, oskarżonym i jego konkubiną, jak również wyjaśnienia oskarżonego. Sąd Rejonowy przy analizie dowodów zgromadzonych w toku postępowania miał przy tym na względzie treść opinii psychiatryczno – seksuologicznej, co wynika z pisemnych motywów wyroku. Dowód ten w żadnym razie nie może przesądzać o winie i sprawstwie oskarżonego w odniesieniu do zarzucanego czynu. Biegły psychiatra seksuolog stwierdził we wnioskach opinii, iż – o ile oskarżony zostanie uznany za winnego zarzucanego mu czynu – to (...)Jednocześnie biegły w opinii wyjaśnił, że osiowym objawem (...)Jednocześnie biegły wskazał, że czyn opisany w zarzucie dotyczy zachowań motywowanych(...) rozłożonym w czasie, wielokrotnie powtarzalnym, co jest charakterystyczne dla (...) a nie czynu (...) o charakterze zastępczym. Analiza treści tego dowodu nie może zatem, w ocenie Sądu odwoławczego, przesądzać o winie i sprawstwie oskarżonego w kontekście pozostałych dowodów ujawnionych w sprawie, z tego powodu, że wedle powołanej opinii oskarżony spełnia kryteria

diagnostyczne (...), co zostało powiązane z treścią zarzutu, jaki oskarżonemu został postawiony. Wskazany wniosek opinii biegłego psychiatry seksuologa, zdaniem Sądu odwoławczego, nie może być ściśle powiązany z wnioskiem, jaki płynie z opinii sądowo – psychologiczno – psychiatrycznej biegłych P. K. i Ł. W., który został wyeksponowany przez skarżącego i prowadzić do wniosku o dokonaniu błędnej oceny materiału dowodowego przez Sąd Rejonowy. Mowa tu o stwierdzeniu wynikającym z pisemnej opinii biegłych P. K. i Ł. W., iż nie mogą oni wykluczyć, iż pokrzywdzona podczas spotkań z oskarżonym doświadczyła sytuacji poznawczej o tematyce (...), ale niekoniecznie o wydźwięku kryminogennym. Zaznaczenia wymaga, że biegli formułując tą tezę na stronie 12 opinii dokładnie wypowiedzieli się na ten temat, wskazując na sytuacje o charakterze (...), których mogła doświadczyć pokrzywdzona podczas pobytów w mieszkaniu u oskarżonego. Biegli w tym fragmencie opinii wskazali, do jakiego rodzaju sytuacji o wydźwięku (...), które nie miały wydźwięku kryminogennego mogło w tym czasie dojść, a jednocześnie podnieśli, że te sytuacje nie musiały być efektem intencjonalnego działania oskarżonego celem (...) Biegli wskazali przy tym m.in. na możliwość przyuważenia oskarżonego przez pokrzywdzoną gdy (...) (...)Biegli przy tym zaznaczyli, że powołane przez nich przykłady doświadczeń o charakterze (...) które nie miały wydźwięku kryminogennego, a których doświadczyła pokrzywdzona podczas pobytu u oskarżonego, na skutek ujawnionej w późniejszym okresie psychozy mogły zostać

włączone w treść urojeń i przez to pokrzywdzona mogła uznać, że oskarżony (...), co doprowadziło do konfabulacji, bowiem u pokrzywdzonej wytworzyły się fałszywe wspomnienia w tym zakresie. Sąd Rejonowy drobiazgowo przeanalizował dowody w postaci opinii biegłych Ł. W. i P. K. i wnioski, jakie wyciągnął z tej opinii były prawidłowe. Biegli w swojej opinii zwrócili uwagę na niekonsekwencje i nieścisłości, jakie pojawiły się w zeznaniach pokrzywdzonej, a dotyczyły one opisu czynności (...), jakich miał się dopuszczać wobec niej oskarżony. Sąd Rejonowy w pisemnych motywach wyroku w sposób szczegółowy przeanalizował zeznania pokrzywdzonej w tym zakresie, zasadnie odmawiając im wiary. W świetle treści powołanej opinii biegłych, należało dojść do wniosku, że wskazane nieścisłości są efektem konfabulacji pokrzywdzonej wynikające ze zdiagnozowanych u pokrzywdzonej (...), których efektem są występujące u pokrzywdzonej urojenia. Analizując zatem zeznania pokrzywdzonej w kontekście treści i wniosków płynących z opinii biegłych psychologa i psychiatry, tak pisemnej jak też i ustnej stwierdzić należy, że uzupełnienie relacji pokrzywdzonej w toku przewodu sądowego o dodatkowe wskazanie czynności (...), jakich dokonywał wobec niej oskarżony, w czasie gdy przebywała razem z nim w mieszkaniu, nie były wynikiem dojrzewania pokrzywdzonej, zrozumieniem postrzegania sytuacji interpersonalnych oraz rozwojem funkcji poznawczych. Zauważenia wymaga, że biegli w powołanej opinii wskazali, że podczas składania zeznań na etapie postępowania

przygotowawczego stan psychiczny pokrzywdzonej nie uniemożliwił jej wypowiedzi, a była w stanie przytoczyć szereg różnych czynności (...), jakich miał się wobec niej dopuścić oskarżony. W toku zeznań składanych na rozprawie pokrzywdzona stwierdziła przy tym, że na etapie postępowania przygotowawczego o pewnych zachowaniach, jakich miał się wobec niej dopuszczać oskarżony zapomniała lub wstydziła się powiedzieć. Analiza jednak treści zeznań pokrzywdzonej, w szczególności zarejestrowanych na płycie prowadzi do wniosku, że faktycznie pokrzywdzona była w stanie przedstawić różnorodne zachowania oskarżonego, nie tylko w postaci (...) ale także wskazała, że oskarżony (...) była także w stanie opisać, że sugerował (...), na który się nie zgodziła, podała, że oskarżony nie interesował się (...). Pokrzywdzona przy tym wskazywała w jaki sposób odbywało się (...). Dodatkowo opisała, że oskarżony wykonywał (...) i przedstawiła, jakie obrazy z nich zapamiętała. Wskazała przy tym wyraźnie, że dochodziło między nimi do(...) i był to „najnormalniejszy czas”, gdyż wówczas rozmawiali. Biorąc pod uwagę powyższe nie sposób podzielić poglądu powołanego przez skarżącego, a także wskazywanego przez pokrzywdzoną w toku składanych na rozprawie zeznań, który miał wyjaśniać nieścisłości w złożonych przez pokrzywdzoną zeznaniach. Zgodzić się zatem należy z konstatacją Sądu Rejonowego, że zeznania pokrzywdzonej dotyczące zachowania oskarżonego wobec niej, a opisanego w przedstawionym mu zarzucie na wiarę nie zasługiwały. Zaznaczenia wymaga, że biegli P. K. i Ł. W. w swojej opinii podali, że nieścisłości, jakie pojawiły

się w zeznaniach pokrzywdzonej, a dotyczące przedstawienia dodatkowych czynności (...), jakich miał się wobec niej dopuszczać oskarżony, mogą wskazywać na to, że ta relacja jest efektem konfabulacji, gdyż opisywane przez pokrzywdzoną zachowania oskarżonego są efektem zaburzeń urojeniowych. W ocenie Sądu odwoławczego nie sposób uznać, że pokrzywdzona mogła po znacznym upływie czasu przypomnieć sobie lub z racji wieku uświadomić pewne zachowania oskarżonego mające charakter (...). Zaznaczenia wymaga, że w toku zeznań składanych na rozprawie pokrzywdzona także odmiennie opisała okoliczności dotyczące robienia jej zdjęć nago przez oskarżonego, pamiętając na tym etapie w jakiej pozycji się znajdowała podczas tej czynności i wskazując, że widziała te zdjęcia. Takich szczegółów, poza faktem robienia zdjęć nago nie pamiętała w toku zeznań składanych na etapie postępowania przygotowawczego. W ocenie Sądu odwoławczego, w kontekście treści i wniosków płynących z opinii biegłych, należało uznać, że nieścisłości dostrzeżone w zeznaniach pokrzywdzonej nie były wynikiem przypomnienia sobie zachowań oskarżonego, czy ich uświadomienia w związku z procesem dorastania i dojrzewania, a całokształt zeznań pokrzywdzonej na temat zachowań oskarżonego nie zasługiwał na uwzględnienie, bowiem mogły zostać one zniekształcone z powodu urojeń, jakich doznawała pokrzywdzona. Zauważenia przy tym wymaga, że biegli w swojej opinii szczegółowo odnieśli się do wywiadu przeprowadzonego z pokrzywdzoną po złożeniu przez nią zeznań na etapie postępowania sądowego, jak również niezwykle drobiazgowo

przeanalizowali dokumentację medyczną pokrzywdzonej dotyczącą jej leczenia psychiatrycznego. Zaznaczenia wymaga, że z opinii tych biegłych wynika, że pozyskane dane od pokrzywdzonej pozwalają na stwierdzenie z dużym prawdopodobieństwem, że doświadczała ona w wieku około (...) lat zaburzeń psychotycznych, które trwają nadal z okresami remisji. Biegli przy tym zwrócili uwagę, że po tym czasie doszło do ujawnienia przez pokrzywdzoną zdarzeń związanych z faktem (...) jej przez oskarżonego, co mogło być efektem sądów urojeniowych. Biegli przy tym zwrócili uwagę, że w tym czasie u pokrzywdzonej występowały urojenia o podłożu religijnym, co miało związek z tym, że w tamtym okresie była osobą bardzo religijną. Biegli przy tym zwrócili uwagę, że podczas rozmów prowadzonych z oskarżonym już po jego wyprowadzce z W. nie poruszała tematu jego zachowań (...) wobec niej, które przecież są sprzeczne z zasadami wiary katolickiej. Zauważenia wymaga, że zgodnie z wyjaśnieniami oskarżonego, to właśnie taka okoliczność, a zatem życie w konkubinacie, bez ślubu z A. G. stanowił powód kłótni z pokrzywdzoną i zerwania z nią kontaktu. Sama zresztą pokrzywdzona w toku składanych zeznań wskazywała, że była osobą silnie religijną, a fakt ujawnienia zachowań oskarżonego nastąpił podczas rozmowy z księdzem na temat jej problemów z (...), co jest sprzeczne z zasadami wiary katolickiej.

Zauważenia przy tym wymaga, że biegli P. K. i Ł. W. uwzględnili w opinii treść i wnioski wynikające z opinii sądowo – psychiatrycznej oraz sądowo – seksuologicznej

dotyczącej oskarżonego, także w kontekście opisywanych przez samą pokrzywdzoną relacji z oskarżonym w czasie, gdy miało dochodzić do (...) pokrzywdzonej, jak też i po tym okresie, kiedy oskarżony zaprzestał zamieszkiwać w wynajmowanym mieszkaniu, a następnie wyprowadził się poza W.. Biegli lekarz psychiatra i psycholog w swojej opinii wskazali, że zachowanie oskarżonego po czynie, kiedy doszło do zmiany miejsca zamieszkania nie wskazywało na to, aby dążył do utrzymywania tego kontaktu z pokrzywdzoną, nie starał się jej kontrolować, czy też manipulować nią, aby nie doszło do ujawnienia procederu molestowania pokrzywdzonej, na który pokrzywdzona wskazywała w swoich zeznaniach. Takie zachowanie oskarżonego nie wynikało w żadnym razie z zeznań samej pokrzywdzonej. Zaznaczenia wymaga, że na tym ostatnim etapie, pokrzywdzona miała bardzo dobre relacje z oskarżonym, a potem także i z jego konkubiną A. G., chciała, zamieszkać z nimi, a nawet zostać przez nich adoptowana, o czym świadczą treści rozmów prowadzonych pomiędzy pokrzywdzoną a oskarżonym i jego konkubiną za pośrednictwem (...) czy sms, które znajdują się w aktach sprawy. Zwrócić przy tym należy uwagę, że pokrzywdzona w toku zeznań, jakie złożyła w szczególności na etapie rozprawy, nie pamiętała tego, że chciała być adoptowana przez oskarżonego i jego partnerkę. Inaczej także przedstawiła przyczynę zerwania relacji z oskarżonym, niż wynikało to z jego wyjaśnień. W kontekście całokształtu treści zeznań pokrzywdzonej w powiązaniu z pozostałymi dowodami ujawnionymi w sprawie nie sposób uznać, że

podnoszona w toku składnych zeznań przez pokrzywdzoną informacja o konieczności zachowania w tajemnicy zdarzeń mających charakter molestowania seksualnego, na którą wskazywać miał oskarżony, jak również fakt zachowania z oskarżonym bardzo dobrych relacji po opuszczeniu przez niego wynajmowanego mieszkania - nie mogła mieć wpływu na odmienną ocenę zeznań pokrzywdzonej. Zauważenia wymaga, że z samych zeznań pokrzywdzonej wynikało, że pewną świadomość swoich zachowań, reakcji, a w szczególności uczuć wobec oskarżonego, pokrzywdzona uzyskała w związku z terapią prowadzoną w Fundacji (...). Nie oznacza to jednak, że treść jej zeznań oraz twierdzenia dotyczące świadomości zachowania oskarżonego, jak też własnych reakcji i uczuć względem oskarżonego mogły prowadzić do uznania tych zeznań za wiarygodne. W tym kontekście, tj. uczuć, jakimi pokrzywdzona darzyła oskarżonego zarówno czasie, kiedy miało dojść do zachowań stanowiących przedmiot zarzutu, jak też i potem należało zwrócić uwagę na ten fragment opinii biegłych P. K. i Ł. W., z którego wynika, że w czasie gdy miało dojść do (...)pokrzywdzonej, nie zaobserwowano u pokrzywdzonej żadnych symptomów dziecka (...), co objawiać się mogło nadmierną (...) nieadekwatną do tej fazy rozwoju dziecka. Zaznaczenia przy tym wymaga, że pokrzywdzona w żaden sposób nie sprzeciwiała się wizytom w mieszkaniu oskarżonego, chciała tego, co wynika przecież z zeznań samej pokrzywdzonej, nadto nie wykazywała żadnych niepokojących objawów psychosomatycznych w związku z tymi wizytami, pomimo, że – wedle twierdzeń pokrzywdzonej

– czynności, jakich miał się dopuszczać oskarżony wobec niej wywoływały nawet dolegliwości bólowe, nie mówiąc o dyskomforcie psychicznym.

Analizując zeznania pokrzywdzonej należało także wskazać, że pokrzywdzona w odmienny sposób odnosiła się do faktu oskarżenia swojego kolegi J. K. (1) o (...), a także do oskarżeń kierowanych wobec jej ojczyma. Zauważenia wymaga, że z zeznań J. K. (1) wynikało jednoznacznie, że na skutek zachowania pokrzywdzonej, złożył on zawiadomienie o przestępstwie, przy czym sprawa została umorzona. Świadek przy tym nie miał wątpliwości, o jaki czyn został przez pokrzywdzoną pomówiony. Zauważenia przy tym wymaga, że sprawa ta była wyjaśniana przez dyrektora szkoły na skutek interwencji matki świadka. W odniesieniu zaś do zachowania ojczyma wobec pokrzywdzonej zaznaczenia wymaga, że sama pokrzywdzona w swoich zeznaniach na rozprawie wskazała, że mogło jej się wydawać, że była duszona przez swojego ojczyma, co w rzeczywistości nie miało miejsca, jak się okazało po rozmowie z członkami rodziny. Na temat niezastniałego zachowania ojczyma, który miał dusić pokrzywdzoną, pokrzywdzona jednak informowała oskarżonego i jego konkubinę, co wynika z treści wiadomości wysyłanych podczas prowadzonej korespondencji. Zeznania świadka W. P. oraz M. T. jednoznacznie przeczyły, jakoby ojczym pokrzywdzonej miał się dopuścić wobec niej takiego zachowania. Wobec powyższego nie sposób uznać, że ustalenia Sądu

Rejonowego w tym zakresie były błędne.

Nie sposób także zgodzić się ze skarżącym, że Sąd Rejonowy dokonał nieprawidłowej oceny opinii biegłego z zakresu informatyki w odniesieniu do telefonu marki (...)zabezpieczonego u oskarżonego. Treść opinii biegłego z zakresu informatyki jest jednoznaczna i nie sposób – w świetle brzmienia art. 201 k.p.k. uznać, że jest ona sprzeczna lub niejasna. Jednoznacznie przy tym z dowodu w postaci protokołu przeszukania miejsca zamieszkania oskarżonego wynika, że użytkowany przez niego telefon marki (...) nie stanowi jego własności, gdyż jest własnością konkubiny. Jednoznacznym pozostaje przy tym, że – zgodnie z treścią opinii biegłego z zakresu informatyki - na tym telefonie nie odnaleziono treści o charakterze (...). Okoliczność, iż telefon stanowił własność konkubiny oskarżonego nie przesądza o tym, że opinii z zakresu informatyki jest niepełnowartościowa.

Jednoznacznie bowiem telefon był użytkowany przez oskarżonego, co wynikało z jego oświadczenia złożonego do protokołu przeszukania. Biorąc pod uwagę, czasokres zarzucanego oskarżonemu czynu w odniesieniu do przeprowadzonej czynności przeszukania, w wyniku której ujawniono telefon użytkowany przez oskarżonego, należało stwierdzić, iż dowód ten nie mógł mieć przesądzającego charakteru w odniesieniu do ustalenia winy i sprawstwa oskarżonego. Jednoznacznie przy tym dokładana analiza pisemnych motywów wyroku wskazuje, że dowód ten nie był dowodem podstawowym

dla dokonanych przez Sąd Rejonowy ustaleń w zakresie winy i sprawstwa oskarżonego, a dowodem jedynie wspierającym. Ustalenie zaś Sądu Rejonowego, iż analiza zebranych dowodów w sprawie i ich kompleksowa ocena prowadzi do wniosku, iż w sprawie nie sposób przypisać winy i sprawstwa oskarżonemu w kontekście zarzucanego czynu była prawidłowa. Sąd Rejonowy jednak w szczególności – jak już wskazano – oparł się na analizie treści zeznań pokrzywdzonej w powiązaniu z dowodem w postaci dokumentacji medycznej z leczenia psychiatrycznego, opinii sądowo – psychiatryczno – psychologicznej P. K. i Ł. W., a także zeznań przesłuchanych w toku przewodu sądowego świadków, w tym także oskarżonego wraz z opinią sądowo – psychiatryczną oskarżonego i opinią sądowo – seksuologiczną oskarżonego.

Nie sposób przy tym zgodzić się ze skarżącym, że Sąd Rejonowy nie nadał właściwego waloru zeznaniom przesłuchanych w toku przewodu sądowego świadkom, którzy prowadzili terapię pokrzywdzonej w Fundacji (...), w szczególności A. M.. Zaznaczenia wymaga, że choć osoby te, tj. A. D. (1), A. R., J. K. (2) i A. M. miały styczność z pokrzywdzoną w toku trwającej dłuższy czas terapii, to jednak zauważenia wymaga, że nie miały szczególnej wiedzy, w tym w szczególności A. M. na temat prowadzonego leczenia psychiatrycznego, w tym wglądu do dokumentacji medycznej w tym zakresie. Własne spostrzeżenia i diagnozy lekarze, psycholodzy i terapeuci opierali na wynikach prowadzonej przez siebie terapii uznając, że twierdzenia

pokrzywdzonej są wiarygodne, a jej zachowanie i problemy psychiatryczne mają związek z faktem (...) przez oskarżonego. Prowadzący terapię pokrzywdzonej w ramach Fundacji (...) były przy tym przekonane, że pokrzywdzona jest ofiarą (...). Jak już wskazano osoby prowadzące terapię nie miały wiedzy szczegółowej na temat prowadzonego leczenia psychiatrycznego pokrzywdzonej, w tym zwłaszcza stwierdzonych zaburzeń psychotycznych. Do diagnozy wydanej przez zespół prowadzący terapię pokrzywdzonej w Fundacji (...) w sposób drobiazgowy i przekonujący odnieśli się biegli Ł. W. i P. K. kwestionując ją jednoznacznie. W treści opinii sądowo – psychiatryczno – psychologicznej biegli wskazali, z jakich względów nie podzielają tej diagnozy, krytycznie się do niej odnosząc. W ocenie Sądu odwoławczego, zważywszy na fakt, że opinia wskazanych biegłych jest kompleksowa, uwzględnia przy tym wszelkie dane na temat pokrzywdzonej i jej zdrowia psychicznego, jakie zostały pozyskane w toku wywiadu, a w szczególności, jakie płyną z dokumentacji medycznej, należało uznać tą opinię za pełnowartościowy dowód w sprawie, jasny, zupełny, nie zawierający luk, ani sprzeczności. Prawdłowo przy tym Sąd Rejonowy ocenił opinię tak pisemną, jak też i ustną biegłej A. D. (2). Zaznaczenia wymaga, że biegła wydając opinię sądowo – psychologiczną na temat pokrzywdzonej po jej przesłuchaniu na tym etapie nie miała wiedzy na temat wyników leczenia psychiatrycznego pokrzywdzonej, gdyż do tej pory nie podejmowała ona takiego leczenia, ale także nie przeprowadziła dogłębnych badań psychologicznych, gdyż nie

widziała ku temu podstaw. Biegła przy tym w toku ustnej opinii stwierdziła, że nie widzi podstaw do kwestionowania wiarygodności relacji pokrzywdzonej złożonej na etapie postępowania przygotowawczego, jednak podkreśliła, że nie miała wiedzy na temat okoliczności opętania, jak i urojeń przywodzonej, co przecież ujawniło się już w wieku około 13- 14 lat, a zatem zanim doszło do ujawnienia czynu zarzucanego oskarżonemu. Niewątpliwie te elementy zaburzeń pokrzywdzonej nie znane było także zespołowi prowadzącemu terapię pokrzywdzonej w Fundacji (...). Biegła A. D. (2) zwróciła w toku opinii ustnej uwagę, że pokrzywdzona na etapie postępowania przygotowawczego faktycznie zrezygnowała ze spontanicznej wypowiedzi i poprosiła o zadawanie szczegółowych pytań, co na tamten moment przypisała sytuacji związanej z tematyką zeznań i faktem odrzucenia przez babcię pokrzywdzonej, a matkę oskarżonego – a nie ujawnionym zaburzeniom psychiatrycznym. Jednocześnie przy tym biegła A. D. (2) przyłączyła się do opinii biegłych Ł. W. i P. K. z racji jej obszerności i kompletności. Biorąc pod uwagę przy tym podnoszone przez biegłą A. D. (2) okoliczności, a zatem brak wiedzy na temat postawionej wobec pokrzywdzonej diagnozy odnośnie zaburzeń psychiatrycznych, doznawanych urojeń oraz okoliczności opętania, co miało miejsce jeszcze przed złożeniem zeznań przez pokrzywdzoną na etapie postępowania przygotowawczego, a także braku przeprowadzenia badań psychiatrycznych pokrzywdzonej

w dniu złożenia zeznań, co do których biegła nie widziała podstaw, należało uznać, że opinia wydana przez tą biegłą w toku postępowania przygotowawczego jest opinią niekompletną i niepełną w odróżnieniu od opinii biegłych Ł. W. i P. K..

Mając powyższe na względzie, należy uznać, że Sąd I instancji w toku przewodu sądowego prawidłowo ujawnił materiał dowodowy sprawy, dokonał jego wszechstronnej oceny uwzględniającej wskazania wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego i w następstwie tak dokonanej oceny ustalił stan faktyczny nie zawierający błędów. Sąd Rejonowy dokonał również trafnej prawno – karnej oceny zachowania oskarżonego, zasadnie dochodząc do wniosku, że oskarżonego należało uniewinnić od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Wniosek

- o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Z racji nieuwzględnienia zarzutów podniesionych w apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej, wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania nie zasługiwał na uwzględnienie.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Punkt I-II</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Sąd odwoławczy uznał, że wywiedziona apelacja była niezasadna i miała charakter wyłącznie polemiczny, zaś orzeczenie Sądu Rejonowego należało uznać za trafne. Szczegółowa odpowiedź na podnoszone przez skarżącego zarzuty, a zatem także i powody nieuwzględnienia apelacji, zostały omówione w punkcie 3 formularza uzasadnienia sekcja „zarzut” i „wnioski”. Sąd odwoławczy nie stwierdził przy tym z urzędu istnienia podstaw do uchylenia, bądź zmiany wyroku poza zakresem zaskarżenia, tj. przesłanek określonych w art. 439 k.p.k.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	

5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
--------------------------------	-------------------------

2

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k.

7. PODPIS